

РЕШЕНИЕ

№ 1827

гр. С., 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 132 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря ВЕРОНИКА Р. ЕВТИМОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Г. ГЕОРГИЕВ
Административно наказателно дело № 20211110207202 по описа за 2021
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на И. Н. С. срещу Наказателно постановление (НП) № 42-0000757 от 08.03.2021 г., издадено от началника на РД „АА” - С., с което на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 45, т. 1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 10 лева.

С жалбата твърди, че има съществени процесуални нарушения - в акта е вписано аерогара, а в НП – автогара; че в НП липсва описание на доказателствата. Счита случаят за маловажен, тъй като нарушението е първо и няма вреди за други лица. Твърди, че не е извършил нарушението на чл. 45, т. 1 от Наредба № 34, тъй като не е извършвал превоз в рамките на гр. С., а от гр. С. до гр. П. по предварителна уговорка с клиенти, за което е попълнил пътен лист. Поддържа, че няма забрана за превоз между две общини, щом има разрешение за превоз на територията на едната. Моли НП да бъде отменено или наказанието наложено по реда на чл. 105, ал. 1 ЗАП.

Жалбоподателят поддържа жалбата. Твърди, че чл. 45 от наредбата не му забранява да извършва превози от гр. С. до гр. П., а в град С.. Счита, че чл. 91 от ЗАП се прилага в случаи, в които няма никакво разрешение. Моли за отмяна на НП.

Административнонаказващият орган /АНО/, не изпраща процесуален представител в

съдебно заседание, не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят работел като таксиметров шофьор и управлявал л.а. таксиметров автомобил „К.“ с рег. № *****, за който имало разрешение за таксиметров превоз на пътници № 00047, издадено от Община – П. на „А. Т. 2“ ЕООД, валидно от 01.01.2021 г. до 30.06.2021 г.

На 20.02.2021г. жалбоподателят, пристигнал с таксиметровия автомобил в гр. С. на Аерогара – С., Терминал 1, за да вземе по предварителна уговорка пристигащи пътници, които да закара /като таксиметров превоз/ до гр. П.. Попълнил пътен лист № 000043 с маршрут С.-П.. Около 14:40 пътниците се качили в автомобила, жалбоподателят включил таксиметровия апарат, автомобилът бил със включена зелена светлина и с поставен знак „такси“. На изхода от Аерогара – С., Терминал 1 бил спрян за проверка от св. П. – инспектор в РД „АА“ – С.. Свидетелят приел, че щом превозва пътници от гр. С. за гр. П., но за автомобила има разрешение за таксиметров превоз на пътници, издадено от Община – П., то жалбоподателят извършвал таксиметров превоз на територия на община, за която няма разрешение в нарушение на чл. 45, т. 1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници. Тъй като жалбоподателят не представил контролния талон към СУМПС, което свидетелят счел, че е налице на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. На място съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 285905.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

-

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на св. П. и писмените материали по делото. От показанията на свидетеля се установява това, че таксиметровият автомобил е бил спрян на изхода на Аерогара – С., Терминал 1 с включен апарат с фискална памет на зелена светлина, знак „такси“ и с двама пътници. От това несъмнено следва извод, че жалбоподателят е извършвал таксиметров превоз на тези пътници. Маршрутът на превоза е виден от писмените доказателства по делото – ксерокопия на пътен лист № 000043/20.02.2021 г. и дневен финансов отчет от 20.02.2021 г. От приложеното по делото ксерокопие на разрешение за таксиметров превоз на пътници № 00047 е видно, че то е било издадено за процесния автомобил от Община – П. на „А. Т. 2“ ЕООД, валидно от 01.01.2021 г. до 30.06.2021 г. В този смисъл, резонно е да се приеме, че

жалбоподателят действително по предварителна уговорка е дошъл да вземе двамата пътника, за да ги превози до гр. П.. Това, че в пътния лист № 000043/20.02.2021 г. е вписан маршрут С.-П. е индикация, че таксиметровият автомобил е бил нает в гр. С., тъй като това е началната точка на маршрута.

Събраният по делото доказателствен материал е безпротиворечив, поради което по - подробното му обсъждане е ненужно – това следва по арг. от чл. 305, ал. 3, изр.2 НПК, която норма следва да намери приложение съгласно чл. 84 ЗАНН.

-

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въз основа на извършена служебна проверка съдът счита, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити.

НП е издадено от компетентен административен орган, съгласно заповед № РД-08-30/24.02.2020г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

АУАН също е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 48 от Наредба № 34 – контролен орган към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”.

Няма съществено процесуално нарушение при съставянето на акта и издаването на НП. Нарушенията са описани ясно и точно със всички съставомерни признаци.

Несъответствието посочено в жалбата – в акта вписано аерогара, а в НП – автогара е техническа грешка, която не внася неяснота относно фактите по нарушението. Липсата на описание на доказателствата в НП не е нарушение от категорията на съществените.

По същество:

За нарушението по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАП вр. чл. 45, т. 1 от Наредба № 34:

Таксиметровият превоз на пътници е дейност, която подлежи на регистрация – чл. 6 ЗАП. Тя може да се извършва само от търговци, които имат удостоверение за регистрация издадено от кмета на общината или от оправомощени от него длъжностни лица по адреса на управлението на търговеца – чл. 12, ал. 1 и 2 ЗАП. Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗАП таксиметров превоз на пътници се извършва с автомобили, включени към удостоверението за регистрация за таксиметров превоз на пътници, за които има издадено разрешение от съответната община, на територията на която ще се извършва превозът.

В чл. 45, т. 1 от Наредба № 34 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници е въведена забрана за водача на таксиметров автомобил да извършва таксиметров превоз на територията на община, за която няма издадено разрешение, с изключение на общини, в които не са регистрирани търговци за извършване на таксиметрови услуги, и в курортни комплекси, разположени на територията на две и повече общини, след като е получил разрешение за извършване на таксиметрова дейност от една от общините, на чиято територия е разположен комплексът.

Предвид горните разпоредби, следва, че таксиметров превоз може да се извършва само на територията на общината, за която е издадено разрешение.

Макар да не е вписано изрично в ЗАП и в Наредба № 34, може да се направи извод, че е разрешен и превоз от територията на общината, за която е издадено разрешение до територията на друга община, за която няма издадено разрешение. Основание за такъв извод дава разпоредбата на чл. 41, ал. 2 от наредбата: след преминаване на съответния пътен знак, обозначаващ край на населено място по смисъла на т. 49 от [§ 6 на допълнителните разпоредби на Закона за движението по пътищата](#), в което е нает таксиметровият автомобил, водачът е длъжен да превключи ръчно таксиметровия апарат с фискална памет на цената по [чл. 21, ал. 1, т. 12](#), буква "г", като продължи да извършва превоза на същата цена до края на заявления от пътника маршрут.

За да се счита за разрешен такъв таксиметров превоз е необходимо договорът между клиента и таксиметровия водач да е сключен на територията на общината, за която е издадено разрешение. В чл. 36, ал. 1 от Наредба № 34 са уредени начините, по които пътникът наема таксиметров автомобил: от таксиметрова стоянка, обозначена с пътен знак "Такси"; от незабранените с пътни знаци или маркировка места за престой и паркиране; чрез подаване на сигнал с ръка; чрез повикване по телефон; чрез специализирано за целта интернет приложение.

В конкретния случай, доколкото за процесния л.а. таксиметров автомобил „К.“ с рег. № ***** имало издадено разрешение за таксиметров превоз на пътници № 00047, издадено от Община – П. на „А. Т. 2“ ЕООД, валидно от 0101.2021 г. до 30.06.2021 г. Тоест с този автомобил таксиметров превоз е могло да се извършва само на територията на Община – П. или от Община – П. до друга община. Извършването на превоз от друга община /в случая Столична/ до Община – П. не е разрешен - липсва законова разпоредба, която да разрешава таксиметров превоз от територията на община, за която няма издадено разрешение, до община, за която има издадено такова.

В случая, жалбоподателят е бил на Аерогара – С., Терминал 1, за да вземе за таксиметров превоз от гр. С. до гр. П. пристигащи пътници, с които е имал предварителна уговорка. Предварителната уговорка обаче не е сред начините за наемане на таксиметров автомобил, тъй като не попада сред изброените в чл. 36, ал. 1 от Наредба № 34. Предвид това, следва, че той е бил нает за таксиметров превоз по някой от другите изброени начини. В жалбата се твърди, че пътниците са позвънили по телефон на жалбоподателя след като са преминали проверка. Дори това да се приеме като начин за наемането на автомобила, то приемането на телефонното повикване е станало в гр. С.. Ако наемането е станало чрез някои от първите три начини – това отново се е случило в гр. С.. За използване на мобилно приложение няма никакви данни или твърдения. От това следва, че автомобилът е бил нает в гр. С..

Индикация за това е и, че в пътния лист е бил посочена като начална точка на маршрута – гр. С. и крайна – гр. П.. В случай, че автомобилът бе нает в гр. П., то именно този град следва да е бил вписан като начален пункт на маршрута, който в случая се явява – П. – С. – П.. Тогава именно и при тръгването от гр. П. е следвало да бъде включен фискалният

апарат.

В случая наемането е станало в гр. С., където е бил включен и апаратът и с това, жалбоподателят е започнал таксиметров превоз от гр. С. до гр. П.. А процесният автомобил е бил вписан в удостоверение за регистрация, издадено от Община – П.. Т.е. жалбоподателят е извършил с автомобила таксиметров превоз на пътници на територията на Столична община, за която е нямал разрешение.

Не е налице изключението по чл. 45, т. 1 от наредбата – община в която не са регистрирани търговци за извършване на таксиметрови услуги, или в курортни комплекси, разположен на територията на две и повече общини, след като е получил разрешение за извършване на таксиметрова дейност от една от общините, на чиято територия е разположен комплексът.

С оглед горното, от обективна страна е нарушена забраната по чл. 45, т. 1 от Наредба № 34. От субективна страна нарушението е извършено умишлено - деецът е съзнавал, че няма разрешение за таксиметров превоз на и от територията на Столична община, но е извършил такъв.

Относимата санкционна разпоредба е тази на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАП, съгласно която водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва с глоба 2000 лв. - при първо нарушение. Това е така, защото макар в случая да е имало принципно разрешение за таксиметров превоз, то е било за друга община /П./ т.е. на или от територията на същата. Липсата на разрешение за Столична община е равнозначна на липса на разрешение изобщо, тъй като наличното за Община-П. не дава право за таксиметров превоз в други общини. Разпоредбата на чл. 105 ЗАП е обща и при наличието на специалната норма на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАП следва да се приложи именно тя.

-

За нарушението по чл. 183, ал. 1, т. 1 вр. чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП:

Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП задължава водача на МПС да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ от съответната категория и контролния талон към него. За неизпълнение на това задължение санкционната норма на чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП предвижда наказание глоба от 10 лева. С поведението си жалбоподателят е извършил нарушението, доколкото не е носел контролния талон към СУМПС при управлението на автомобила.

От субективна страна нарушаването на правилата за движение по пътищата е извършено от жалбоподателя при форма на вината непредпазливост - деецът не е предвиждал

настъпването на този резултат, но е бил длъжен и е могъл да стори това.

Съдът намира, че маловажност не е налице, тъй като нито едно от деянията не разкрива отклонение от типичните случаи на този вид нарушение, което да дава основание да се счита, че обществената му опасност е значително по - ниска степен. Освен това, касае за две нарушения, което също е индигия в тази посока. Това, че деянието по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАП вр, чл. 45, т. 1 от Наредба № 34 е първо за жалбоподателя не е достатъчно основание само по себе си да се приеме наличие на занижена обществена опасност. Относно довода за липса на вреди за трети лица, следва да е посочи, че вредите не са съставомерен признак от обективната страна на нарушението.

ЗА ВИДА И РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО:

Наказанията, предвидени в чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАП и чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП са с фиксиран размер и е невъзможно същият да бъде намален.

С оглед изложеното, съдът намира НП за правилно и законосъобразно и, че следва да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 42-0000757 от 08.03.2021г., издадено от началника на РД „АА” - С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - С. – град в 14 – дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____